

Arrest

nr. 130 218 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. KHAN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, U.(...) S.(...), verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en bent gehuwd met R.(...) M.(...) A.(...) (ov 6.636.041). Jullie waren beiden woonachtig in de Punjab provincie. Nog voor uw huwelijk werd uw ouderlijke huis in Hafizbad door moslimfanatici aangevallen omwille van uw ahmadi achtergrond. Bij deze aanval die in 2005 plaatsvond, werden uw moeder en uw zussen geslagen. In 2007 huwde u met R.(...) M.(...) A.(...) met wie u in Rabwa woonde. In juni of juli 2008 werd jullie huis door moslimfanatici aangevallen. Ze viseerden uw man die kon ontsnappen. Enkele maanden later ontvluchtte uw man Pakistan en vluchtte naar België waar hij datzelfde jaar aankwam. Op 12 december 2008 kwam uw echtgenoot in België aan en vroeg hier asiel aan. Op 23/03/2010 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielaanvraag. Deze beslissing werd op 07/09/2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Na het vertrek van uw man bleef u afwisselend in Rabwa en Hafizbad wonen. Toen u op bezoek was bij uw familie in Hafizbad werd in uw huis in Rabwa ingebroken en werden allerlei vernielingen aangericht. In 2010 werd u op straat door enkele mannen bedreigd omwille van uw ahmadi achtergrond. Hierbij zouden ze een pistool op uw zoon hebben gericht. Omwille van dit incident besloot u eveneens Pakistan te ontvluchten en reisde uw man naar België achterna en diende er op 16/04/2011 een asielaanvraag in. Op 03/05/2011 diende uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in België in. In 2011 kwam u te weten dat het huis van uw ouders door moslimfanatici werd aangevallen. Hierbij werden uw zus en haar kinderen mishandeld en werd geld en juwelen ontvreemd. De klacht die uw vader naar aanleiding van dit incident indiende bracht niets op.

B. Motivering

De motieven die u tijdens uw asielaanvraag aanhaalde zijn dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot R.(...) M.(...) A.(...). Jullie haalden immers dezelfde incidenten aan waardoor de door u aangehaalde incidenten in de motivering van uw man werden opgenomen en besproken. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd op basis van zijn en uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Eerst en vooral moet er gewezen worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die u aanhaalde tijdens uw eerste asielaanvraag aangevuld met enkele incidenten die van na uw vertrek uit Pakistan dateren. Er moet echter op gewezen worden dat er aangaande uw eerste asielaanvraag op 3 oktober 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS werd genomen omdat uw verklaringen met betrekking tot uw vervolgingsrelaas weinig logisch en incoherent waren wat de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten ondermijnde. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg staat de beoordeling van uw vorige asielaanvraag vast. Het Commissariaat-generaal kan zich ertoe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van de onderhavige tweede asielaanvraag kennelijk volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als onaannemelijk werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvragen incorrect is. In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Vooreerst werden met betrekking tot de feiten die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld die het gebrek aan geloofwaardigheid dat toen werd vastgesteld verder bevestigt. Zo werden er betreffende de aanleiding van uw vertrek uit Pakistan en de bedreigingen die u van A.(...) kreeg, bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld die de inschatting van uw eerste asielaanvraag verder bevestigen. U gaf aan dat uw vrouw gedurende het incident van juni of juli 2008 binnen bleef en niet met de vervolgers had gesproken (CGVS p.11, 7). Tijdens uw eerste asielaanvraag gaf u echter aan dat uw vrouw tijdens datzelfde incident, dat u toen overigens in augustus plaatste, wel naar buiten was gegaan en hen had gezegd dat zij jullie met rust moeten laten (CGVS 10/02/2009 p.9). Geconfronteerd met deze verklaringen aangaande het feit dat uw vrouw naar

buiten was gegaan en met hen had gesproken, stelde u enkel dat dit niet het geval was. Gezien het verschil tussen beide verklaringen is dergelijke verklaring niet afdoende daar eenduidige verklaringen van u kunnen worden verwacht betreffende het feit of uw vrouw zich al dan niet voor jullie belagers verschool, te meer u eveneens incoherente verklaringen betreffende het tijds kader waarin u het incident plaatste, aflegde. Betreffende de problemen met uw vervolger, A.(...), legde aangaande de bedreigingen tegenstrijdige verklaringen af. U stelde dat u sinds 2002, sinds het incident in de computerwinkel, niet meer werd lastiggevalen door A.(...). U zou hem wel nog in 2005 gezien hebben op het kantoor waar u werkte, maar hij zou niets tegen u hebben gezegd (CGVS p.8). Tijdens uw vorige asielaanvraag had u echter gesteld dat A.(...) samen met anderen na het incident in 2002 tot februari of maart 2004 wekelijks 2-3 keer per week naar uw huis kwamen en stelden dat u uw geloof predikte toen gevraagd werd of u na 2002 nog problemen kende (CGVS 10/02/2009 p.7). Geconfronteerd met deze verklaringen stelde dat u niet zeker was dat u dit had gezegd en dat u misschien op het incident van 2008 doelde. Toen u er echter mee werd geconfronteerd dat hij na het incident 2-3 keer per week naar uw huis was gekomen stelde u enkel dat dit niet zo was (CGVS p.10). Dergelijke verklaring gaat niet op daar van u kan worden verwacht dat u eenduidige verklaringen aflegde betreffende de bedreigingen vanwege een persoon die een centrale rol in uw relaas speelt.

Voorts haalden u en uw vrouw (1e AA) vervolgingsfeiten aan die u nog niet tijdens uw eerste asielpprocedure ter sprake kwamen. De door u en uw vrouw aangehaalde incidenten kunnen echter evenmin overtuigen.

Jullie verklaarden dat er in jullie woning in Rabwa werd ingebroken en dat hierbij allerlei vernielingen werden aangericht. Uw vrouw plaatste dit incident begin 2010 en stelde dat zij de dag voordien naar Hafizbad was vertrokken om gedurende een korte periode bij haar familie te verblijven. In die periode leefde zij immers afwisselend tussen Rabwa en Hafizbad. Omwille van dit incident besloot zij echter niet meer in het huis te wonen en verhuisde zij korte tijd nadien. Ze woonde nog enkele maanden op andere plaatsen in Rabwa waarna zij naar Hafizbad verhuisde (CGVS vrouw p.2). Later in het gehoor plaatste zij datzelfde incident echter in september of oktober 2009. Geconfronteerd met haar vorige verklaring stelde zij dat het lang geleden was (CGVS vrouw p.6-7). Gezien uit haar verklaringen blijkt dat dit incident de aanleiding betreft van het verlaten van jullie huis, kan worden verwacht dat zij dit min of meer in een juist tijds kader kan plaatsen. Dit is echter niet het geval. U verklaarde dan weer dat zij na het incident in 2008 waarbij een groep jullie had bestormd, naar Hafizbad verhuisde en dat op het moment dat er werd ingebroken niemand nog in het huis woonde (CGVS p.5). Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd dat zij na het incident van 2008 Rabwa verliet en in Hafizbad ging wonen, bracht zij enkel aan dat jullie weinig contact met elkaar hadden en u nadien op verschillende plaatsen had geleefd (CGVS vrouw p.7). Het feit dat jullie na dat incident apart leefden kan bovenstaande tegenstrijdigheden met betrekking tot de verblijfplaatsen van uw vrouw niet vergoelijken. Er kan immers worden verwacht dat u zich afdoende informeert naar de verblijfplaatsen van uw vrouw en uw kinderen gezien de precaire omstandigheden, namelijk een aanval op jullie huis, waarin u zou zijn vertrokken. Dat u niet op de hoogte zou zijn van het feit dat uw vrouw na uw vertrek nog lange tijd afwisselend in jullie huis in Rabwa en bij haar familie in Hafizbad heeft gewoond nadat een dergelijk zwaarwichtig incident plaatsvond waardoor u uw huis moest ontvluchten, is dan ook weinig aannemelijk. Het feit dat uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegde over het tijdstip waarop dit incident plaatsvond en gezien het feit dat jullie verklaringen aangaande hoelang uw vrouw nog in Rabwa woonde, waar het incident plaatsvond, niet met elkaar overeen stemmen, maakt het door jullie beschreven incident dan ook weinig aannemelijk. Tekenend betreffende jullie verklaringen aangaande de verblijfplaatsen van uw vrouw na uw vlucht uit Rabwa, is dat jullie zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegden over het moment en de plaats waar jullie elkaar voor het laatst in Pakistan zagen. U stelde dat u uw vrouw de dag van uw vertrek nog op de luchthaven zag en daar afscheid van elkaar konden nemen (CGVS p.7). Uw vrouw verklaarde dat zij u voor het laatst in Pakistan zag toen u wegvluchtte naar aanleiding van de aanval van juni of juli 2008. Geconfronteerd met uw verklaring dat u haar nog op de luchthaven zag, ontkende zij dit (CGVS p.7). Dergelijke verklaring is niet afdoende daar minstens kan worden verwacht dat jullie verklaringen betreffende het moment en de plaats waar jullie elkaar laatst zagen in jullie land van herkomst, te meer dit volgens u de dag van uw vertrek uit Pakistan zou zijn geweest.

Voorts gaven jullie beiden aan dat onbekenden uw vrouw en uw kind met een wapen hadden bedreigd. U stelde niet te weten wanneer dit incident had plaatsgevonden, maar u dacht dat het in 2009 moest zijn geweest. U gaf hierbij aan dat deze aanval voor de inbraak in jullie huis was. U stelde dat enkele mensen uw vrouw en kind tegemoet kwamen en dat zij een mes bij zich hadden. Dit mes zou op de keel van uw zoon zijn gezet. U had er geen idee van wat zij van uw vrouw wilden (CGVS p.5-6). Ook uw vrouw gaf aan dat zij en jullie zoon door enkele mannen werden bedreigd. Echter zou er een geweer op het hoofd van uw zoon zijn gericht geweest en zou er geen sprake zijn geweest van bedreigingen met een mes. Bovendien situeerde zij het incident in 2010 en zou het incident hebben plaatsgevonden nadat er in jullie huis was ingebroken (CGVS vrouw p.2, 6-7.) Geconfronteerd met uw verklaring dat zij

uw zoon met een mes hadden bedreigd, gaf zij enkel aan dat u reeds in België was (CGVS vrouw p.6). Het gegeven dat u zou weten dat het incident 's avonds plaatsvond, maar niet zou weten dat de bedreigingen met een geweer waren en uw kind niet met een mes werd bedreigd is weinig aannemelijk en maakt de verklaring dat u tijdens het incident in België zat weinigzeggend (CGVS p.6). Redelijkerwijs kan immers worden aangenomen dat jullie dergelijk zwaarwichtig incident grondig met elkaar hebben besproken zodat kan worden verwacht dat jullie verklaringen hieromtrent enigszins met elkaar overeenstemmen. Dit is geenszins het geval gezien de tegenstrijdigheden zowel naar omstandigheden rond het incident als naar de tijdssituering (zowel naar het jaar als naar de chronologie waarin de incidenten zouden hebben plaatsgevonden). Dit is dan ook nefast naar de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Voorts werden ook met betrekking tot de aanval in 2011 op het huis van uw schoonvader in Rawalpindi tegenstrijdigheden vastgesteld. Jullie waren op het moment van dit incident beiden reeds in België. U stelde dat de ouders een taal spraken die uw schoonzus niet begreep. U had er dan ook geen idee van wat er tijdens die aanval tegen uw schoonzus of anderen werd gezegd (CGVS p.7). U verklaarde wel dat de indringers bij deze aanval uw vrouw viseerden daar zij dachten dat uw vrouw toen thuis was. Toen er gevraagd werd of ze bij deze aanval op zoek waren naar uw vrouw, stelde u dit niet te weten, maar u vermoedde dat de aanval op uw vrouw was bedoeld, maar dat de indringers uw schoonzus en haar kinderen verkeerdelijk aanhielden voor uw vrouw en jullie kinderen. Uw vrouw had immers bij haar vader in Rawalpindi gewoond terwijl uw schoonzus op een andere plaats woonde en per toeval toen op bezoek bij haar vader was. U gaf verder aan dat ze hierbij uw vrouw omwille van u (wilden) vise(e)r(d)en (CGVS p.4, 7). Uw vrouw verklaarde echter dat haar zus toen bij haar ouders woonde en dat er geen enkele andere reden was voor de aanval dan de loutere ahmadi achtergrond van haar familie. Ze zouden niemand specifiek hebben willen viseren noch waren ze naar iemand op zoek. Verder zouden de indringers geëist hebben dat zij zich tot de 'gewone' islam moesten bekeren (CGVS p.3, 4). Geconfronteerd met uw verklaring dat uw schoonzus daar niet woonde, bleef zij erbij dat zij daar wel woonde nadat haar man in het buitenland ging werken (CGVS p.5). Geconfronteerd met uw verklaring dat zij haar wilden viseren bij die aanval, gaf zij enkel aan die mensen niet te kennen, maar dat zij iedereen op basis van het ahmadi geloof aanvallen (CGVS p.6). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat jullie eenzelfde incident in een zeer verschillende context weergeven wat weinig overtuigend overkomt. Bovendien komen de verklaringen van uw vrouw niet overeen met het krantenartikel dat zij ter ondersteuning van dit incident neerlegde. Zij stelde immers dat de inval louter omwille van de ahmadi achtergrond plaatsvond en dat er geen andere ahmadis in de straat woonden. Er werden volgens haar geen andere huizen dan het huis van uw schoonvader geviserd (CGVS p.4). Uit het neergelegde krantenartikel (15/04/2011 Nawai Waqt) blijkt echter dat men toen ook bij de burens had ingebroken en dat er ook daar waardevolle zaken werden meegenomen. Voorts wordt op geen enkele wijze ook maar geïnsinueerd dat dit om meer dan een (zeer) gewelddadige roofoverval gaat, laat staan dat het omwille van de ahmadi achtergrond is dat het huis werd aangevallen. Geconfronteerd met de informatie dat er ook bij de burens zou zijn ingebroken, stelde zij niets over het krantenartikel te weten en enkel te weten dat het huis werd aangevallen (CGVS vrouw p.5). Dergelijke verklaringen kunnen de vastgestelde incoherenties niet vergoelijken daar redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de inhoud van een krantenartikel die de aanval op familieleden van haar weergeeft. Dergelijke tegenstrijdigheden maken het dan ook weinig aannemelijk dat uw schoonfamilie omwille van hun ahmadi achtergrond het slachtoffer werden van een gewelddadige roofoverval waarbij geëist werd dat zij zich moesten bekeren.

Ten slotte haalde uw vrouw nog een zwaarwichtig incident uit 2005 aan dat los van uw problemen staat daar jullie toen nog niet waren getrouwd. Voorafgaand dient te worden vastgesteld dat gezien het tijdstip waarop dit incident zou hebben plaatsgevonden dit bezwaarlijk als aanleiding van haar vertrek kan worden aangeduid daar zij pas in 2011 haar land had verlaten. Naar de geloofwaardigheid van het incident konden haar verklaringen evenmin overtuigen. Zij gaf aan dat er naar aanleiding van een religieuze bijeenkomst een aanval op haar ouderlijk huis zou zijn geweest omwille van hun ahmadi origine. Zij stelde dat jongeren die tegen ahmadi's waren, verantwoordelijk waren voor de aanval. Gevraagd of er een reden was dat zij op dat moment kwaad waren, stelde zij enkel dat zij tegen ahmadis waren en de enige aanleiding van de aanval een religieuze bijeenkomst betrof (CGVS vrouw p.5). Uit de neergelegde FIR blijkt echter dat er een ruzie voorafging aan de aanval. Een zekere Bilal zou immers op straat naar seksueel getinte, provocatieve muziek aan het luisteren zijn geweest waarbij hij voorbijgaande vrouwen en meisjes verbaal bestookte. Uw schoonmoeder en haar dochter zouden hem ook gepasseerd hebben en hun naasten over zijn gedrag hebben ingelicht waarna hij kwaad werd. Hierna zouden hij en zijn kameraden het huis van uw schoonfamilie zijn binnengedrongen en haar familie hebben geslagen met stokken. Andere referenties naar een aanleiding van het incident bevat het document niet (zie documenten FIR 2005). Geconfronteerd met de inhoud van de FIR gaf zij aan dat ze niet naar muziek aan het luisteren waren, maar dat het een religieuze bijeenkomst betrof. Het

enige lawaai zou van allerlei toespraken zijn gekomen (CGVS p.5). Bijgevolg komen haar verklaringen aangaande de omstandigheden die aan de aanval voorafgingen totaal niet overeen met de informatie (die uit de verklaringen van haar vader bestaat) van de FIR. Dergelijke tegenstrijdigheden lopen als een rode draad doorheen het relaas van u en uw vrouw wat dan ook nefast is voor de geloofwaardigheid van de door jullie verklaarde vervolgingsfeiten.

Al deze tegenstrijdigheden en incoherenties aangaande nagenoeg de alle door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnen geloofwaardigheid van jullie verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat de vage, weinig concrete en aldus blote beweringen van uw vrouw aangaande de beledigingen (zoals dat men naar het paradijs zou gaan indien men ahmadi's vermoordt) op straat tegen haar niet volstaan om alsnog in aanmerking te komen voor de Vluchtelingenstatus of de bescherming die in de definitie van de subsidiaire bescherming wordt gegeven. Naast het feit dat jullie geloofwaardigheid door bovenstaande vaststellingen reeds ernstig is ondermijnd, kan worden aangenomen dat eventuele verbale beledigingen niet de aanleiding van jullie beider vertrek uit Pakistan betroffen.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat uw zus S.(...) K.(...) (OV 5.948.498) in 2012 in België aankwam en er asiel aanvraagde. Omwille van de problemen van haar echtgenoot verkreeg zij het Vluchtelingenstatuut. Uw broer M.(...) L.(...) (4.691.981) kwam in 1998 in België aan en verkreeg in 1999 het Vluchtelingenstatuut. Uw andere broer M.(...) L.(...) (4.566.729) werd in 1998 door het Commissariaat-generaal het Vluchtelingenstatuut geweigerd maar kreeg het jaar daarop vooralsnog via de beroepsprocedure bij de Vaste Beroepscommissie de Vluchtelingenstatus. Uw vader M.(...) L.(...) (5.064.684) kwam in 2001 in België aan maar werd in 2002 de Vluchtelingenstatus geweigerd wat in beroep door de Vaste Beroepscommissie werd bevestigd. Het cassatieberoep tegen de beslissing werd verworpen. Uw andere broer, M.(...) A.(...) (ov 6.776.163) kwam in 2011 naar België en diende er datzelfde jaar een asielaanvraag in. Betreffende deze asielaanvraag van hem werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het bedrieglijke karakter van zijn verklaringen. Ondanks het feit dat enkele van uw familieleden in het verleden als vluchteling werden erkend dient een persoonlijke vrees voor vervolging te worden aangetoond waarin u evenwel niet bent geslaagd.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregelde toestanden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie, dd. 25 november 2013) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de verschillende Pakistaanse provincies voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De neergelegde FIR's en de krantenartikelen betreffende de incidenten uit 2005 en 2011 kunnen enkel meerwaarde voor de geloofwaardigheid van jullie relaas bieden indien deze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. Gezien de tegenstrijdigheden met betrekking tot beide incidenten is dit geenszins het geval. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat het relatief makkelijk is documenten tegen betaling in Pakistan te verkrijgen. Expliciet wordt melding gemaakt van FIR's en Urdu talige kranten als zeer kwetsbaar voor dergelijke praktijken. Bijgevolg kan dan ook, gezien deze informatie en jullie ongeloofwaardige verklaringen, geen bewijswaarde aan de dergelijke documenten worden gegeven.

De krantenartikelen waarin u en uw broer, M.(...) A.(...) (ov 6.776.163), worden beschuldigd van het prediken van zijn ahmadi geloof zijn evenmin bewijskrachtig indien deze niet door geloofwaardige verklaringen worden ondersteund, mede gezien de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat Urdu-talige kranten kwetsbaar zijn voor het tegen betaling publiceren van artikels. Gezien zowel u als uw broer bedrieglijke verklaringen aangaande jullie vervolgingsvrees aflegden, kan dan ook geen bewijswaarde aan dergelijke krantenartikelen worden gegeven. Overigens werd reeds tijdens uw eerste asielaanvraag vastgesteld dat u niet aannemelijk kon maken dat u werd beschuldigd van het prediken van uw geloof en lijkt het weinig aannemelijk dat u in 2011 plots en voor het eerst van dit misdrijf in de krant zou worden beschuldigd terwijl u reeds in 2008 uw land had verlaten.

Het faxbewijs van Wakalat Diwan waarin gesteld wordt dat u van 2004 tot 2007 voor het Tahrik Jadid Anjuman Ahmadiyya kantoor heeft gewerkt is een zeer vage indicatie dat u effectief voor dit kantoor heeft gewerkt maar kan op geen enkele wijze de bedrieglijkheden aangaande de door u verklaarde vervolgingsfeiten opheffen daar dit document hier geen enkele informatie over bevat.

De 2 Belgische medische attesten zijn amper leesbaar en bevatten sowieso geen informatie over uw problemen in Pakistan waardoor dit niet dienstig kan zijn voor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees.

Jullie huwelijksverklaring geeft aan dat jullie getrouwd zijn wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw attest van immatriculatie en de identiteitskaart van uw vrouw bevatten enkele persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

De Fir's uit 2008 en uit 1989, de anti ahmadi artikels, de wetsartikelen inzake blasfemie, de artikels die de precare situatie voor ahamdi's in Pakistan, toont de algemene situatie voor Ahmadi's in Pakistan aan. u komt evenwel in geen van de documenten voor waardoor dit niet kan bijdragen tot de geloofwaardigheid van uw persoonlijk vervolgingsrelaas.

De attesten van de Ahmadiyya Muslim Association Belgium indiceren dat u en uw vrouw tot de ahmadi-gemeenschap behoren wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag verbindt aan deze van haar echtgenoot, R. M. A. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.*

2.2. *De Raad heeft in het arrest nr. 130 217 van 25 september 2014 aan de bestreden beslissing inzake verzoeksters echtgenoot, de heer R. M. A., vernietigd.*

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker stelt dat rekening dient te worden gehouden met zijn geheugencapaciteit en dat het vervagen van herinneringen niet betekent dat*

onwaarheid wordt gesproken. De opgesomde tegenstrijdigheden zijn eerder onnauwkeurigheden en raken de kern van het asielaanvraag niet. Van sommige gegevens was verzoeker geen persoonlijke getuige en het gaat niet op hem vast te pinnen op het feit dat hij een aantal aspecten van het aanvraag van zijn echtgenote niet correct weergaf. Ook moet rekening worden gehouden met het tijdsverloop. Daarnaast ontwikkelt verzoeker een argumentatie gebaseerd op zijn profiel als Ahmadi.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiäre bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het fair-play beginsel en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. In tegenstelling tot de situatie in 2012, wordt Pakistan thans geconfronteerd met sektarisch geweld, onder meer in de regio waaruit verzoeker afkomstig is, zijnde Punjab.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming), van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiäre bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker betwist de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Punjab en wijst op de vervolging en sociale discriminatie van Ahmadi.

2.2. Ter terechtzitting d. d. 23 september 2014 bezorgt verzoeker de Raad een aanvullende nota, vergezeld van de volgende documenten: een verklaring t.a.v. de voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap in Rawalpindi, een verklaring t.a.v. de voorzitter van de Ahmadi-gemeenschap van Hafiz Abad, een betalingsbewijs van bijdrage aan de Ahmadi gemeenschap in België, een aantal foto's, een attest van de Ahmadi-gemeenschap Brussel West, een deelnamebewijs aan de jaarlijkse Ahmadi conferentie in België, een kaartje van de Ahmadiyya Muslim Hamaat Belgium op naam van verzoeker en algemene info met betrekking tot Ahmadi in Pakistan.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing van verzoeker hoofdzakelijk is gebaseerd op de verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote hebben afgelegd en de tegenstrijdigheden die in hun onderlinge verklaringen konden worden onderkend. Niettegenstaande de naam van verzoekers echtgenote op het administratief dossier van verzoeker wordt vermeld, zit er geen enkel document met betrekking tot verzoekers echtgenote vevat in dit dossier. Bovendien stelt de Raad vast dat een eventueel afzonderlijk administratief dossier van verzoekers echtgenote ook ontbreekt. Bijgevolg beschikt de Raad niet over de verklaringen van verzoekers echtgenote en is de Raad bijgevolg niet bij machte om tot een correcte beoordeling te komen van de door verzoeker geformuleerde vrees.

Uit wat voorafgaat blijkt dat het actuele dossier, de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate verzoeker vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou kunnen lopen. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij."

2.3. Dienvolgens ontbreekt het de Raad ook in hoofde van verzoekster aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming. De bestreden beslissing dient derhalve in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 april 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF